

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.21.209/2017/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Lux Anita ügyvéd (címe) ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (címe) II. rendű és III. rendű felperes neve (címe) III. rendű felpereseknek - a dr. Perédi Tamás ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű és az II.rendű alperes neve. (címe) II. rendű, valamint a dr. Barna Péter ügyvéd (címe) által képviselt III. rendű alperes neve (címe) III. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 19.P.20.554/2017/16. számú ítélete ellen az I. és a II. rendű alperesek 17. sorszáma, valamint a III. rendű alperes 18. sorszáma alatt benyújtott fellebbezései folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét megváltoztatja, a felperesek keresetét elutasítja, és mellőzi az alperesek elsőfokú perkieltségben történő marasztalását.

Kötelezi a felpereseket egyetemlegesen, hogy 15 nap alatt fizessenek meg az I. és a II. rendű alperesek mint egyetemleges jogosultak részére 67 050 (hatvanhétezer-ötven) forint, a III. rendű alperes részére pedig 67 050 (hatvanhétezer-ötven) forint első- és másodfokú perkieltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az I. és a II. rendű felperesek, valamint a III. rendű felperes jogelölde: **D. L-né** 2007. április 13. napján devizaalapú kölcsönszerződést kötöttek az I. és a II. rendű alperesekkel, mint hitelezőkkel, amelyet **dr. S. E.** közjegyző közjegyzői okiratba foglalt. A szerződés III. pontja szerint „A szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében, annak közokirati tanúsításaként, az adósoknak hitelezőnél vezetett számlái és a hitelező vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el. Az adósok és a zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az adósok terhére fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás összegét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is, a hitelező felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

Az I. és a II. rendű alperesek a kölcsönszerződést felmondták, és az ebből eredő követelésüket a III. rendű alperesre engedményezték, ennek behajtása érdekében

végrehajtás van folyamatban az I. rendű felperessel szemben.

A felperesek keresete annak megállapítására irányult, hogy a kölcsönszerződés idézett kikötése tisztességtelenség címén érvénytelen. Arra hivatkoztak, hogy e rendelkezés a fogyasztó hátrányára megfordítja a bizonyítási terhet, továbbá kizárólagos jogot ad a hitelezőknek a szerződés értelmezésére és annak megállapítására, hogy a fogyasztó teljesítése szerződésszerű-e, ezért az a fogyasztóval kötött szerződésekben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (R.) 1. §-a (1) bekezdésének a), b) és j) pontjaiba ütközik. Az I. rendű felperes kérelmet terjesztett elő a vele szemben indult végrehajtás felfüggesztése iránt is.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, kifejtették ugyanis, hogy a kikötés nem sérti az R. 1. §-a (1) bekezdésének a), b) és j) pontjait, továbbá annak tisztességtelensége a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 209. §-ának szerződéskötéskor hatályos (5) bekezdése alapján sem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította a kölcsönszerződés keresettel érintett rendelkezésének az érvénytelenségét, kötelezte az alpereseket arra, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felpereseknek 66 000 Ft perköltséget, valamint az I. rendű felperes végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét elutasította.

A határozatának a fellebbezések szempontjából releváns indokolásában az 1959. évi Ptk. 209. §-ának (1) bekezdésére, valamint az R. 1. §-a (1) bekezdésének b) és j) pontjaira utalva rámutatott, hogy a kereset tárgyát képező kikötés azért tisztességtelen, mert abban a fogyasztó feltétel és ellenvetés nélkül elfogadta a hitelező által a saját üzleti könyvei alapján készített tartozáskimutatást a fennálló kölcsöntartozását közokirati formában igazoló közjegyzői ténytanúsítvány alapjaként. Így a felek nem csupán a tartozás igazolásának formájában állapodtak meg, hanem abban is, hogy a tartozás mindenkor összegét a hitelezők egyoldalúan meghatározhassák, és ezen egyoldalú nyilatkozat alapján a közjegyző közokiratnak minősülő tanúsítványt állíthasson ki. Ezen közokirattal szemben pedig már a felpereseket terheli annak bizonyítása, hogy a tartozásuk nem vagy nem a tanúsítványban foglalt összegben áll fenn, ezért a kikötés az R. 1. §-a (1) bekezdésének j) pontja alapján tisztességtelen, hiszen megfordítja a bizonyítási terhet. Kifejtette továbbá, mivel az I. és a II. rendű alperesek jogosultak a mindenkor tartozás fennállásának és összegének egyoldalú megállapítására, kizárólagos jogot szereztek arra is, hogy eldönthessék: az adósok teljesítése szerződésszerű-e vagy nem. Ezért e kikötés sérti az R. 1. §-a (1) bekezdésének b) pontját is, így ezen okból szintén tisztességtelen.

Nem fogadta el az I. és a II. rendű alperesek azon védekezését, amely azon alapult, hogy a per tárgyát képező rendelkezés megfelel a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXIII. törvény (régi Hpt.) 206. §-ának. Az a körülmény ugyanis, hogy az adósok kifogással élhetnek a hitelezők nyilvántartásának tartalmával szemben, nem cáfolja e kikötés tisztességtelenségét, hanem azt igazolja, hogy a hitelezők bizonyítéknak minősített egyoldalú nyilatkozatával szemben az adósok kényszerülnek ellenbizonyítani.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes alpereseket kötelezte a felperesek illetékből és jogi képviselői munkadíjból álló elsőfokú perköltségének megfizetésére.

Az I. és a II. rendű alperesek a fellebbezésükben az elsőfokú ítélet keresetnek helyt adó rendelkezésének a megváltoztatását és a kereset elutasítását kérték. Megismételték az elsőfokú eljárásban előadott azon jogi álláspontjukat, hogy a keresettel támadott kikötés nem hátrányos a fogyasztó számára, a helyzetét nem súlyosbítja, és nem ad többletjogokat a hitelező részére, így nem fordítja meg a bizonyítási terhet, és nem jogosítja fel a hitelezőt annak kizárólagos megállapítására sem, hogy a fogyasztó teljesítése szerződésszerű-e, ezért e rendelkezés az R. 1. §-a (1) bekezdésének a), b) és j) pontjai alapján nem tisztességtelen. Utaltak arra, hogy a Kúria több eseti döntésében, így az 1/2018. számú gazdasági elvi határozatban is ezzel egyező döntést hozott, amelyeket az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott.

Arra hivatkoztak, hogy amennyiben a fogyasztó vitatja a kimutatott tartozás összegét, végrehajtási pert kell indítania, ahol a bizonyítás kötelezettsége és terhe az ő oldalán van. Ez pedig nem a keresettel támadott kikötésből, hanem a közvetlen végrehajtás jogszabályi lehetőségéből következik, amit a felperesek által sérelmezett szerződéses rendelkezés esetleges érvénytelensége esetén is el lehet rendelni. Ehhez a megállapodást tartalmazó közokiraton kívül csupán azt kell közokirati formában igazolni, hogy a kölcsönszerződés felmondásra, a felmondás pedig az adós részére kézbesítésre került. Erre a célra szolgál a közjegyző által kiállított ténytanúsítvány, amely nem a tartozás összegét, hanem a felmondás kézbesítésének tényét igazolja. Az, hogy ezen okiratban benne van a tartozás aktuális összege is, csupán tájékoztató adat, abból a fogyasztónak semmilyen hátránya nem származik. Utaltak arra is, hogy a végrehajtás elrendelésekor nem kell bizonyítaniuk a követelésük összecszerűségét.

Kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság által érvénytelennek talált rendelkezés nem jogosítja fel a hitelezőket annak kizárólagos megállapítására, hogy az adós teljesítése szerződésszerű-e. Érvelésük szerint őket mind a szerződéskötéskor hatályos régi Hpt., mind pedig a jelenleg hatályos 2013. évi CCXXXVII. törvény (új Hpt.) nyilvántartás vezetésére kötelezi, amelynek jogszerűségét a pénzügyi felügyeleti szerv rendszeresen ellenőrzi, és azzal szemben az adósok kifogással, továbbá - a régi Hpt. 215/B. §-ának (8) bekezdése, valamint az új Hpt. 288. §-ának (8) bekezdése alapján - panasszal is élhetnek, amelynek eredményeként a hitelintézet köteles igazolni a követelésének összecszerűségét. Rámutattak, hogy bár a régi Hpt. 206. §-ának (2) bekezdése és az új Hpt. 275. §-ának (2) bekezdése értelmében kifogás hiányában vélelmezni kell a hitelező nyilvántartásának helyességét, ez nem érinti a fogyasztó azon jogát, hogy a tartozása összegét utóbb végrehajtási perben vagy más eljárásban vitathassa.

Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta annak vizsgálatát, hogy a nemzeti jogrendszer egészét tekintve a fogyasztó a per tárgyát képező kikötés nélkül hátrányosabb helyzetben lenne-e, és azt sem vizsgálta, hogy a követelés érvényesítése során milyen jogorvoslati lehetőségei vannak. Mivel pedig a fogyasztó helyzetét a perbeli kikötés nem nehezíti meg, továbbá az nem érinti a követelés érvényesítése esetén a fogyasztót megillető jogorvoslati jogokat sem, álláspontjuk szerint a kikötés nem tisztességtelen.

A III. rendű alperes fellebbezése szintén arra irányult, hogy az ítélet tábla változtassa meg az elsőfokú ítélet keresetnek helyt adó rendelkezését és a keresetet utasítsa el. Kifejtette, hogy a szerződő felek a per tárgyát képező kikötésben csupán arról állapodtak meg, hogy a hitelezők az őket a régi Hpt. 283. §-ának (1) és (3) bekezdései, valamint a régi Hpt. 275.

§-ának (1) és (2) bekezdései alapján terhelő tájékoztatási kötelezettségeket a banki nyilvántartás, és az annak alapjául szolgáló bizonylatok útján teljesíthetik. Rámutatott, hogy a banki bizonylatokon alapuló kimutatások tartalmával szemben az adós a régi Hpt. 206. §-a alapján kifogást, a 28/2014. (VII.23.) MNB rendelet 2-4. §-ai alapján pedig panaszt nyújthat be. Ennek tükrében a perbeli kikötés az érvelése szerint megfelel a jogszabályoknak, így az 1959. évi Ptk. 209. §-ának (6) bekezdése alapján nem lehet tisztességtelen, hiszen az azon a feltételezésen alapul, hogy a hitelintézet megfelelően eleget tett az említett tájékoztatási kötelezettségeinek, és a közjegyző a ténytanúsítványt a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Ktv.) rendelkezéseinek betartásával állította ki, megvizsgálva, hogy a tanúsítandó irat megegyezik-e a banki nyilvántartásokkal, és a ténytanúsításra vonatkozó szerződéses rendelkezések is jogszerűek-e. Utalt továbbá arra, hogy a perbeli kikötés megfelel a régi Hpt. 206. §-ának is, hiszen csupán arra jogosítja a hitelezőt, hogy a követelés érvényesítése érdekében tanúsítványt állítson ki a tartozás összegéről, tekintet nélkül arra, hogy az adós élt-e a kifogás jogával vagy nem.

A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérték.

A fellebbezés alapos.

Az ítélet tábla az 1952. évi Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az I. rendű felperes végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet elutasító rendelkezését.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a tényállást teljes mértékben feltárta, az abból levont jogi következtetéseivel azonban az ítélet tábla a joggyakorlat időközben bekövetkezett változása folytán nem értett egyet.

Kétségtelen, hogy az ítélet tábla - a Fővárosi, a Pécsi és a Szegedi Ítélet táblával együtt - azt a gyakorlatot alakította ki, hogy a per tárgyát képező rendelkezésekhez hasonló kikötések akkor sértik az R. 1. §-a (1) bekezdésének b) és j) pontjait, ha azokban a fogyasztó feltétel és ellenvetés nélkül elfogadta a hitelező által a saját üzleti könyvei alapján készített tartozáskimutatást a fennálló kölcsöntartozását közokirati formában igazoló közjegyzői ténytanúsítvány alapjaként. Ez a gyakorlat azonban a továbbiakban nem tartható fenn, a Kúria ugyanis az 1/2018. gazdasági elvi határozatban, valamint a Gfv.VII.30.285/2017. és a Gfv.VII.30.327/2017/3. számú ítéleteiben úgy foglalt állást, hogy a per tárgyát képező kikötések akkor sem tisztességtelenek, ha azok tartalmazzák a fogyasztónak a hitelező könyvei alapján készített közjegyzői ténytanúsítvány feltétel nélküli elfogadására vonatkozó nyilatkozatát.

Ezen ítéletek szerint a perrel érintett megállapodás azon kikötése, amelyben a felperesek a mindenkorli fizetési kötelezettségüket illetően a banknál vezetett számláik és a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékként fogadták el, nem tekintethető az 1959. évi Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerő nyilatkozatnak. Ennek oka az, hogy e rendelkezés nem felel meg az EBH2000.309. szám alatt közzétett elvi határozatban foglalt követelményeknek, ugyanis nem egy fennálló,összege szerűen meghatározott követelésre vonatkozik. Ezért e kikötés esetében nem érvényesülnek a tartozáselismerés joghatásai, tehát az nem fordítja meg a bizonyítási terhet.

Ennek megfelelően abban az esetben, ha az I. és a II. rendű alperesek a jelen szerződésből eredő követelésüket a felperesekkel szemben peres úton kívánják érvényesíteni, a perben az 1952. évi Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében őket terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek alapján milyen összeget folyósítottak a felperesek részére, a felperesek mennyit teljesítettek, és ennek eredményeként mekkora a fennálló tartozás. Az I. és a II. rendű alperesek erre vonatkozó tényállításai nyilvánvalóan a saját nyilvántartásukon alapulnak, vita esetén azonban a nyilvántartásuk elszámolási elveit, módszereit és adatait a per során be kell mutatniuk, számításaikat le kell vezetniük. Ha a felperesek mindezeket követően is azt állítja, hogy az I. és a II. rendű alperesek elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg a közölt számítás hibás, vagy arra hivatkoznak, hogy részükről nagyobb összegű teljesítés történt, ellenbizonyítással élhetnek. A bizonyítási teher alakulását, a bizonyítási eljárás lefolytatását tehát a szerződés közjegyzői ténytanúsítvány elfogadására vonatkozó rendelkezése nem befolyásolja.

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) felek közötti szerződéskötés idején hatályos 21. §-ának (1) bekezdése, illetve a jelenleg hatályos 23/C. §-ának (1) bekezdése értelmében végrehajtási záradékkal látható el a közjegyzői okirat, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást, a jogosult és a kötelezett nevét, a kötelezettségvállalás tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét, valamint a teljesítés módját és határidejét. Ha a kötelezettség feltételnek vagy időpontnak a bekövetkezésétől függ, a végrehajthatósághoz a Vht. korábbi 21. §-ának (2) bekezdése, illetve jelenlegi 23/C. §-ának (2) bekezdése szerint az is szükséges, hogy a feltétel vagy időpont bekövetkezését közokirat tanúsítsa.

E szabályok értelmében a közokiratba foglalt kölcsön- vagy lízingszerződés, illetve egyoldalú kötelezettségvállalás alapján az adós tartozásának már lejárt részleteire minden további feltétel nélkül, a szerződés felmondása esetén a teljes tartozás összegére pedig akkor van helye végrehajtási záradék kiállításának, ha a végrehajtást kérő az adós szerződésszegése miatt szintén közokiratba foglalt jognyilatkozattal felmondta a szerződést. Az, hogy ez utóbbi esetben a szerződésszegés valóban bekövetkezett-e és az emiatt közölt felmondás jogszerű-e, a végrehajtási záradék kiállítására irányuló kérelem elbírálása során érdemben nem vizsgálható, e vonatkozásban elegendő a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata (BH1997.348., BH2002.491., Kúria Pfv.I.21.783/2016/5.).

Az adós szerződésszegésének, illetőleg a felmondásnak a tényét, valamint a végrehajtást kérő nyilvántartásai szerint fennálló tartozás aktuális összegét a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata alapján rögzítő, a Ktv. 111. §-ában szabályozott közjegyzői okirat nem ügyleti okirat, hanem jogi jelentőségű tényeket rögzítő ténytanúsító okirat (közjegyzői tanúsítvány). Az ilyen okirat kiállítását a végrehajtást kérő akkor is kérheti a közjegyzőtől, ha erről az adóssal kötött szerződésben előzetesen külön nem rendelkeztek, illetve az adós előzetesen nem nyilatkozott külön arról, hogy a végrehajtást kérő nyilvántartásában rögzített adatok a ténytanúsítvány kiállításának alapjául szolgálhatnak. A közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását és a végrehajtási záradék kibocsátását tehát a végrehajtást kérő e szerződéses kikötés hiányában is ugyanilyen módon és tartalommal kérhetné.

Ha a végrehajtási záradék kiállítására sor kerül, az adós a tartozását valóban csak az 1952. évi Pp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben

vitathatja. Ez azonban a végrehajtási záradék és a közjegyzői tanúsítvány jogintézményére vonatkozó, a fentiekben ismertetett szabályokból következik. A felek között létrejött kölcsönszerződés e vonatkozásban sem biztosít több jogosultságot az I. és a II. rendű alperesek részére, illetve nem ró több kötelezettséget a felperesek terhére, mint amelyek az irányadó jogszabályok alapján őket egyébként megilletnék, illetve terhelnék. A bizonyítási teher pedig az 1952. évi Pp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben is az 1952. évi Pp. 164. §-ának (1) bekezdésének megfelelően alakul. Az igényérvényesítés lehetőségei, a bizonyítási teher alakulása körében tehát a szerződés közjegyzői ténytanúsítvány elfogadására vonatkozó kikötése az adós jogi helyzetét nem érinti, semmilyen módon nem teszi azt hátrányosabbá.

A végrehajtás közjegyzői okirat záradékolása útján, tehát a peres út igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tevő szabályozás az Alkotmánybíróság 1423/B/2010. és 1245/B/2011. számú határozatai szerint nem alkotmányellenes, nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, és az Európai Unió Bírósága C-32/14. számú **Y Bank kontra S. A.** ügyben hozott határozata szerint nem összeegyeztethetetlen a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelv (a továbbiakban: irányelv) fogyasztóvédelmi követelményeivel sem.

A Kúria a hivatkozott ítéleteiben kifejtette azt is, hogy a perbeli kikötés nem tisztességtelen az R. 1. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján sem. E jogszabályi rendelkezés szerint a fogyasztói szerződésben az a szerződési feltétel minősül tisztességtelennek, amely kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e. E rendelkezésnek mind a nyelvtani, mind az irányelv 3. cikkének (3) bekezdése és mellékletének 1.m) pontja figyelembevételével történő értelmezéséből az következik, hogy az a kikötés tisztességtelen, amely a fogyasztóval szerződő felet, jelen ügyben az I. és a II. rendű alpereseket arra jogosítja, hogy a saját teljesítésük szerződésnek megfelelőségét maguk állapítsák meg. A perbeli kikötés azonban az I. és a II. rendű alpereseket a saját teljesítésük szerződésszerűségének megítélésére nem jogosítja fel, így az nem tisztességtelen.

A Kúria említett döntéseiből egyértelműen levezethető az a jogi álláspont is, hogy a kikötések nem biztosítanak kizárólagos jogot az I. és a II. rendű alperesek részére a szerződés egyetlen rendelkezésének értelmezésére sem, így azok az R. 1. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján sem minősíthetők tisztességtelennek.

A kifejtett okok miatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperesek keresetét elutasította.

A felperesek az elsőfokú eljárás során pervesztesek lettek, ezért az ítéletábra mellőzte az alperesek elsőfokú perköltségben történő marasztalását, továbbá az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és 82. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket az alperesek jogi képviselői munkadíjból álló elsőfokú perköltségének egyetemleges megfizetésére, amelynek összegét mind az ugyanazon jogi képviselővel eljáró I. és II. rendű alperesek, mind pedig a III. rendű alperes esetében a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján 10 000 Ft + áfa, azaz 12 700 Ft-ban határozta meg. A pervesztes felperesek az elsőfokú perköltségüket maguk viselik (1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése).

Az alperesek fellebbezése alapos volt, ezért a felperesek egyetemlegesen kötelesek az I. és a II. rendű, továbbá a III. rendű alperesek 48 000 Ft fellebbezési illetékből, valamint a jogi képviselőjük munkadíjából álló másodfokú perköltségének megfizetésére is azzal, hogy az ítéltábla e munkadíj összegét mind az ugyanazon jogi képviselővel eljáró I. és II. rendű alperesek, mind pedig a III. rendű alperes esetében a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján 5000 Ft + áfa, azaz 6350 Ft-ban állapította meg. Az alperesek fellebbezésével kapcsolatban általuk előlegezett költségeket a pervesztes felperesek maguk viselik (1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése).

Debrecen, 2018. március 29.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő